

**„Délka života závisí na vnějších věcech a nikoli na mně.
Na mně jen záleží, jak prožiji čas, který mi byl určen.“**

Mahátma Gándhí

**SYMBOLISMUS
LESA**

**MILEVA
MARIĆOVÁ-EINSTEINOVÁ**

**BEZPODMÍNEČNÁ
LÁSKA**

Přejeme mnoho štěstí, radosti a lásky v roce 2019!

n@ – BULLETIN

Filozofie pro život – č. 109 – 25. listopad 2018

Filozofie, kterou v Nové Akropolis navrhujeme, je způsob života dostupný všem, což znamená uplatňování učení velkých mudrců v praxi.

Kultura je uskutečňování lidských hodnot v životě, čímž se stává aktivní, využívá kvality každého člověka a rozšiřuje obzory.

Dobrovolnictví je plodem vůle vložené do služby ostatním. Neexistuje větší bohatství, než je ochota.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ÚSTÍ NAD LABEM

www.akropolis.cz/usti

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

PhDr. Slavica Kroča, šéfredaktorka

Redakce a grafická úprava:

Mgr. Ivana Hurytová, Martina Flaitingrová,

Mgr. Aleš Gabriel, Eva Bímová

Vydává Nová Akropolis z. s.

Varšavská 19, 120 00 Praha 2

Tel.: 222 515 152, mail: nova@akropolis.cz

Nová Akropolis se nemusí plně ztotožňovat s obsahem uveřejněných textů, odpovídají za ně výhradně jejich autoři.

© Nová Akropolis z. s.

Všechna práva vyhrazena. Tento bulletin nebo jakákoli jeho část nesmí být reprodukován v jakékoli formě bez předchozího písemného svolení vydavatele.

www.akropolis.cz

Milí čtenáři,

již za pár týdnů se otevrou brány nového roku a většina lidí bude bujaře slavit jeho příchod. Stejně jako oslavujeme narozeniny, svatby a jejich výročí... Ale kromě toho, že začíná nové období, to staré končí.

Těmito slovy nechci vybízet k nostalgickým vzpomínkám, ale ke kratšímu či delšímu ohlédnutí a rekapitulaci nabytých zkušeností. Právě končící rok nemusí být jen posledním odtrženým listem kalendáře; mohl by nám zanechat vnitřní knihu plnou hodnotných vzpomínek, obohacujících znalostí, inspirujících poznatků. V naší hektické době čas jako by se zrychloval a v neustálém sledu událostí si někdy ani nestačíme uvědomit, co všechno jsme se naučili a pochopili. Každý rok je v naší spirále života jedinečný a každý by ji mohl posunout o trochu výše. Abychom se netočili v kruhu, ale skutečně rostli a stoupali k novým výzvám i dosud nesplněným cílům.

Starý římský bůh Janus, spojený s Novým rokem, má dvě tváře: jedna se dívá do minulosti, z níž čerpá ty nejlepší zkušenosti, a druhá hledí s nadějí vstříc budoucnosti.

Přejeme Vám, milí čtenáři, abyste dokázali vytvořit most v čase, neboť v tomto spojení spočívá hluboká moudrost.

Mgr. Ivana Hurytová

PODOBENSTVÍ O DARU

Blíží se vánoční svátky a možná právě přemýšlíme, čím obdarovat svou rodinu, své přátele a ty, kteří nás něco naučili...

Na jednom z větších ostrovů u pobřeží žil student, který dal své učitelce zvláště tvarovanou mušli. Měla z ní velkou radost. Poděkovala mu a poznamenala: *Nikdy jsem neviděla tak nádhernou mušli, je velmi krásná! Kde jsi ji našel?*

Student jí vyprávěl o skrytém místě na druhé straně ostrova, kde jsou takové mušle vyplavovány na břeh.

Znovu ti ze srdce děkuji. Ale neměl jsi chodit tak daleko, abys mi něco dal.

Nato student odpověděl: *Ale dlouhá cesta je také částí daru...*

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÉPE...

Pacient přijde k zubaři na preventivní prohlídku a ten ho požádá:

Nyní křičte, jak nejsilněji umíte.

Pacient se diví: *Ale proč? Nic mně nebolí.*

Já vím, ale v čekárně je nával a já dnes spěchám.

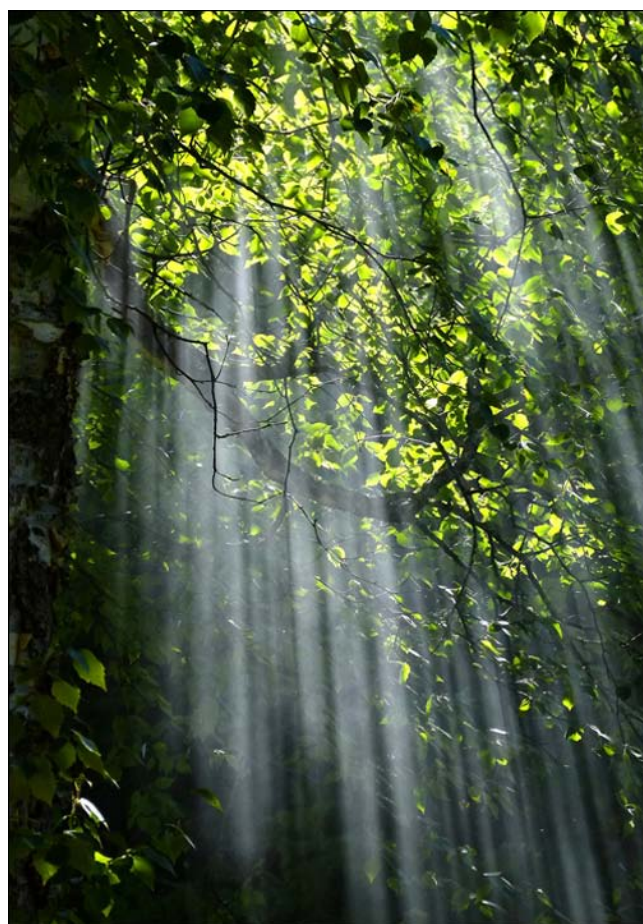
SYMBOLISMUS LESA

Přirozený les představuje místo kypící životem. Je společenstvím nesčetného množství živých tvorů, které přesto vytváří harmonický celek. Mívá temná zákoutí i slunné palouky, a takto představuje známé i neznámé aspekty života. Je spojen s různými životními otázkami. Pokud na ně najdeme odpovědi, odkrýváme tajemství a bohatost života.

Les symbolicky představuje dvě roviny života. Na individuální úrovni náš vnitřní život, především to, co je zatím neznámé a skryté, spojené s nevědomím. Může ale také symbolizovat kolektivní úroveň života lidí, a pak může představovat obraz lidského společenství. Jednou z nejdůležitějších otázek je, zda má náš život nějaký smysl nebo cíl. Všechny duchovní tradice se snaží tento cíl co nejlépe vyjádřit. Obrazně bychom mohli říci, že člověk má směřovat za světlem poznání. Poznání, které bude prospívat nejen jemu samotnému, ale i celému společenství. I v lese platí, že pro život je nezbytné světlo. Jsou různé způsoby, jak ho dosáhnout, podobně jako u lidí. Helena Petrovna Blavatská v knize *Hlas Ticha* píše o velkém nebezpečí takzvaného kacírství odloučenosti: člověk je přesvědčen, že je středobodem vesmíru, a snaží se světla a výšin dosáhnout sám. Podobá se stromu, který roste ve volné krajině. Chybí mu příznivější klima a podmínky, které poskytuje jenom společenství lesního porostu. Takový strom je v bouřlivých dobách mnohem náchylnější k vyvrácení a zlomu, protože se nemá o co opřít.

Člověk je ale přirozeně tvor společenský, jako takový je, stejně jako skupina stromů, vždy odolnější než solitér. Aby však byl život ve společenství zdravý, je třeba hledat soulad a harmonii. Není možné růst jakkoli. Některé stromy se příliš rozpínají a rozšiřují svůj

životní prostor na úkor sousedů. Jiné nerostou přímo vzhůru, jejich kmeny jsou křivé. Rostou do cesty jiným stromům, škodí jim podobně jako lidé křivého charakteru. Cesta za naším cílem by měla být soudržná, přímá a jednotná, stejně jako kmeny stromů, které směřují ke slunci. Každé rozdvojení štěpí energii a vytváří místo potenciálního zlomu, rozštěpení. Člověk, který se nenaučí správně volit a rozhodovat se, také ztrácí spoustu energie. Máme někdy mnoho zájmů. Říkáme, že žijeme naplno. Mnohdy nám ale chybí schopnost správně vybírat to, co je opravdu důležité. A v nejtěžších životních zkouškách může schopnost rozhodnout se souviset se zachováním zdraví, především psychického.

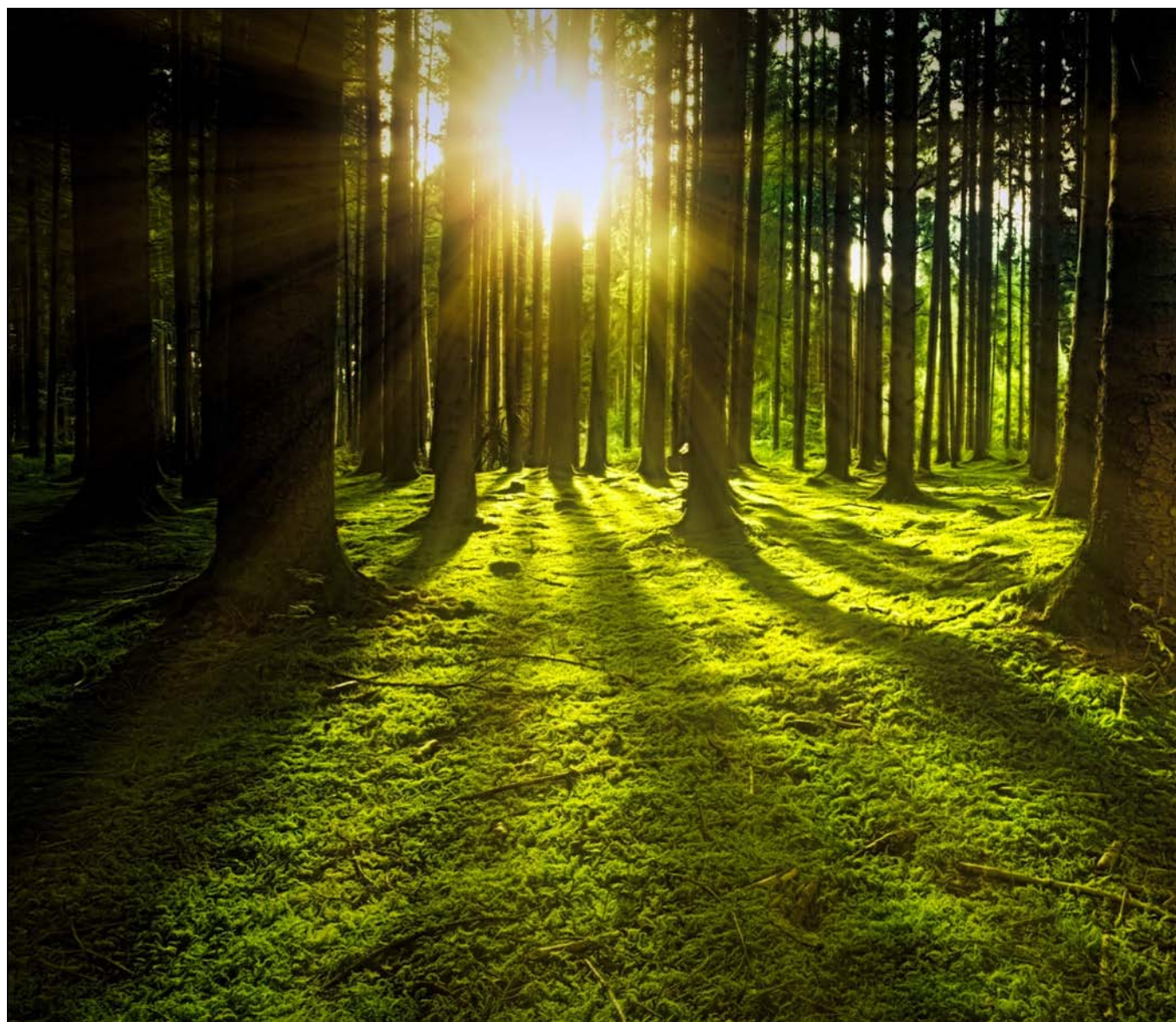

Zdraví, síla a harmonie přirozeného lesa je pro nás cosi samozřejmého. Hledáme tyto hodnoty a často nevíme, jak na to. Les nám může být i v tom inspirací velmi bohatou. Základem je pochopení přirozených sklonů jednotlivce – jednotlivých rostlin, zvířat i lidí. Řeckým mottem *Poznej sebe sama*, základem filozofického života, to vše začíná. Pokud se navíc naučíme rozeznávat přirozené sklony a vlastnosti ostatních, můžeme rozvinout schopnost sladit individuální charakteristiky se společnými zájmy a cíli na cestě hledání společného prospěchu. Jak říká Platon, spravedlivé je *dát každému to, co mu náleží dle jeho přirozenosti*. Každý člověk se může rozvíjet, přispívat ke společnému dobru i vlastnímu štěstí. Nezáleží ani tak na

schopnostech člověka jako na tom, k čemu tyto schopnosti využívá. Jestli je ochoten dávat a být tu i pro druhé. Takovým způsobem můžeme rozvíjet nás samé i společnost, která bude zdravá a harmonická. Stejně jako přirozený les.

Co je tedy nejlepší? Když člověk roste z bohatých a pevných kořenů, které vyživuje moudrost předků. Když vytváří pevnou osu života, která nese korunu přijímající světlo poznání. Když jsou lidé svými kořeny navzájem provázáni a svými korunami – tím, co dělají – se neutlačují navzájem, pomáhají si a v bouřlivých dobách se umí jeden o druhého opřít. Takoví lidé dokážou přinášet ostatním ušlechtilé plody toho nejlepšího ze sebe.

Ing. Pavel Kočíř

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

... v nadcházejícím ročním období byl v mnoha starodávných kulturách slaven svátek Zrození Slunce neboli zimní slunovrat. Byl spojen s cykly přírody, s nejkratším dnem v roce. Přesně řečeno astronomicky s okamžikem, kdy má Slunce vzhledem ke světovému rovníku nejmenší deklinaci. Jelikož je slunovrat pohyblivý, bylo někdy v minulosti určeno pevné datum oslav. Například v roce 274 římský císař Aurelián stanovil, že dnem Natalis solis invicti Zrození nepřemožitelného slunce bude 25. prosinec.

Naše Vánoce, vycházející z křesťanské tradice, oslavují také zrození. Navíc mnoho zvyků, které je doprovázely a v určité podobě přežívají i dnes, nese pečeť dávných slovanských obřadů spojených právě se slunovratem.

Například Slované považovali nejdelší noc v roce za nebezpečnou. Nejvyšší slovanský bůh Svarog měl syna Dažboga, boha Slunce. Ten se na zimní slunovrat rodí jako dítě, během jara dospívá, největší sílu má v době letního slunovratu, pak slábne a na zimní slunovrat znovu umírá. Mezi jeho úmrtím a novým zrozením je svět bez ochrany, nastává chaos, mizí hranice mezi světem a podsvětím, do našeho světa mohou proniknout nebezpečné bytosti či duše předků. Na ochranu před tímto nebezpečím se zapaloval při západu slunce oheň, který hořel celou noc a u kterého se bdělo. Snad odtud pochází zvyk zapalovat svíčky. Po zažehnutí svátečního ohně začala večeře, na niž byly pozvány i duše předků. Ta sestávala z postních nemasitých jídel, kterých ale mělo být co nejvíce, aby byla po celý rok zajištěna hojnost. I když se jídla krajově lišila, nesměla chybět jablka představující zdraví, ořechy jakožto symbol hojnosti a česnek se svou ochrannou funkcí. Někde

byla namísto pečiva podávána kulatá oplatka či koláč ve tvaru slunečního disku zdobený svastikou nebo křížem v kruhu. Do koláče byl často zapečen stříbrný peníz nebo jiný předmět a toho, kdo ho našel, mělo v následujícím roce provázet štěstí.

Nejdelší noc v roce byla také magická. Otevírala se země, vydávala své poklady, probouzely se stromy a nabízely své dary, domácí zvířata mluvila lidskou řečí. Člověk mohl v tomto čase odhalit budoucnost, a proto se věštilo. Louskaly se ořechy, krájela se jablka, nahlíželo se do studní... Nepřipomíná nám to plující ořechové skořápky, krájení jablíček či lití olova?

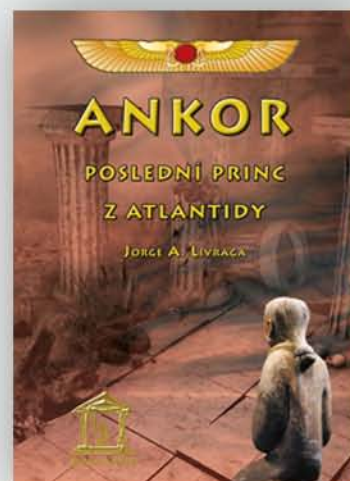
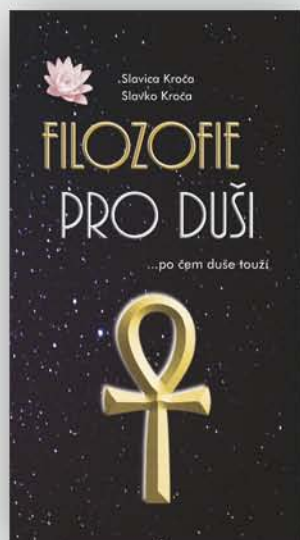
První sluneční paprsky následujícího dne a kokrhání kohouta oznamovaly znovuzrození Dažboga. V ten den se v Čechách obědvala husa, u jižních a východních Slovanů se peklo prase, kulaté zvíře symbolizující Slunce, které se vrací na oblohu. Pravděpodobně odtud pramení dodnes známé rčení, že pokud se nebudeme na Štědrý den postit, neuvidíme zlaté prasátko.

Nejdelší noc vždy symbolizovala tmu na různých úrovních, do níž můžeme upadnout, a východ Slunce nadějí na znovuzrození.

Mgr. Ivana Hurytová

KRÁSNÉ VÁNOCE S KRÁSNÝM DÁRKEM

KNIHY A REPRODUKCE ARCHEOLOGICKÝCH NÁLEZŮ Z CELÉHO SVĚTA

V našich sídlech nebo na www.vecnakrasa.cz

VELKÉ ŽENY

MILEVA MARIČOVÁ-EINSTEINOVÁ

Celý její život byl poznamenán bojem s předsudky týkajícími se vzdělání žen a jejich společenské role. Žena, která touží vědecky bádát na poli teoretické fyziky a matematiky, spíše než založit rodinu a starat se o manžela a děti... Dnes nás to snad nepřekvapí. V době života Milevy Maričové (1875–1948) však byly takové představy velmi neobvyklé.

Mimořádný talent

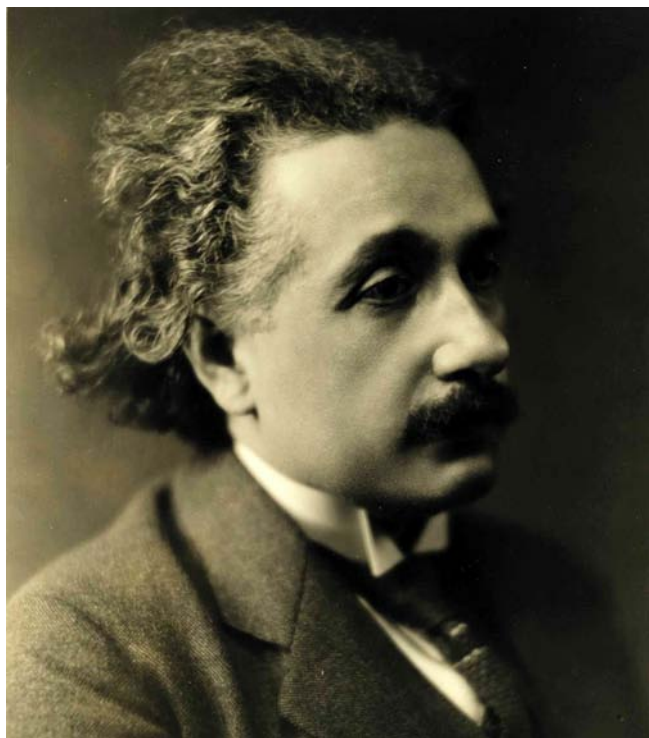
Prvorozená Mileva, které doma říkali Mica, přišla na svět 19. prosince 1875 ve městě Titel na území dnešního Srbska do bohaté rodiny jako nejstarší ze tří dětí. Trpěla vrozenou luxací kyčelního kloubu, a proto celý život výrazně kulhala. Otec ji zbožňoval a navzdory tehdejší konvencím podporoval její vzdělání i vzdělání její sestry. Tichá a introvertní Mica měla nesporný talent na matematiku. Její učitel to rozpoznal a doporučil jejímu otci, aby pokračovala ve studiu na gymnáziu. Kromě inteligence a zápalu pro studium dokázala také tvrdě a soustředěně pracovat. Otec pro ni vytrvale hledal co nejlepší vzdělání, ale byla dívkou, a většina tehdejších škol byla pouze pro chlapce. Prošla jich několik, a nakonec se otci podařilo vyjednat výjimku a získal zvláštní povolení k zápisu dívky na klasické gymnázium v Záhřebu, na němž byla jedinou dívkou. Díky tomu se mohla účastnit také přednášek z matematiky a fyziky a většinu svých učitelů prý zaměstnávala sháněním odborné literatury. Závěrečné zkoušky složila už po dvou letech v roce 1894. Její další kroky zamířily do švýcarského Curychu, na jednu z mála evropských univerzit, která tehdy přijímala ženy. Spořádané, ale liberální Švýcarsko se jí nakonec stalo domovem. V roce 1896 se zapsala na medicínu, ale po jednom semestru přestoupila na polytech-

niku, kde byla jedinou ženou. Stala se pátou ženou v historii univerzity, která kdy byla na polytechniku přijata. S mužskými kolegy dokázala držet krok, neboť pro matematiku a fyziku byla zrozena.

Osudové setkání s Albertem Einsteinem

Zde se také seznámila s charismatickým, sebevědomým, extrovertním a díky neupravenému zevnějšku poněkud exotickým Albertem Einsteinem. Brzy se z nich stala nerozlučná dvojice. Byla to úžasná a intenzivní léta studií, večírků, výletů a vášnivých debat o matematice a fyzice. On měl teorie, ona pro ně hledala matematické důkazy. *Bytost, která je mi rovna a která je tak silná a nezávislá, jako jsem já*, prohlásil o ní sebevědomý Einstein, který mnoho lidí za sobě rovné nepovažoval.

Z dochované korespondence je zřejmé, že Mileva se vztahu bránila. Chtěla studovat, věnovat se vědě, učit, a ne být hospodyní. Odešla na jeden semestr na univerzitu v Heidelbergu (1897/8), snad aby se ze vztahu vymanila. Přesto se lásce neubránila. Albert ji v dopisech přemlouval k návratu, až se mu to podařilo. Zrodil se hluboký láskyplný vztah. Společně se připravovali na státnice, psali své diplomové práce, a dokonce si zvolili i stejné téma pro závěrečnou práci: experimentální studie vedení tepla. Žili naplno a byli šťastní. Mileva však nebyla u závěrečné zkoušky na polytechnice úspěšná, a to ani při druhém pokusu v roce 1901. Prospěla z matematiky, ale to nestačilo. Proč neuspěla, vyšlo najevo až po mnoha letech ze zveřejněné korespondence.

Mileva v té době čekala s Albertem nemanželské dítě. Těhotenství snášela duševně i tělesně velmi těžce. Přerušila studia a odjela se schovat k rodičům do Nového Sadu, kde se jí v lednu 1902 po obtížném porodu narodila dcera Lieserl (Líza). Einstein svou dceru zřejmě nikdy neviděl. Zda Lieserl záhy zemřela, což se uvádí nejčastěji, nebo ji adoptovala Milevina přítelkyně, s jistotou nevíme. Studia na univerzitě už Mileva nikdy nedokončila.

Ein Stein a Annus Mirabilis

Mileva nebyla okouzující kráska, výrazně kulhala, a ač tichá, byla nadprůměrně inteligentní i neobvykle vzdělaná, cílevědomá a samostatná..., nezdála se být na tehdejší poměry zrovna ideální manželskou partií. I kdyby pocházela z židovské rodiny, byla by pro Einsteinovu rodinu jen těžko přijatelná. Přesto se, i navzdory nesouhlasu obou rodin, 6. ledna 1903 Mileva a Albert vzali. Začali žít v Bernu, kde Albert z nouze a nerad přijal místo na patentovém úřadě. Byla to šťastná a plodná léta. Narodil se jim syn Hans Albert. Jejich byt v letech 1901-1904 pravidelně hostil tzv. Olympijskou akademii: noční setkání plné debat a diskuzí nad vědeckými, literárními a kulturními tématy. Hlavními účastníky byli Albert Einstein, Maurice Solovine a Conrad Habicht. Právě Habicht se prý Milevy ptal, proč nikdy nepodepisuje práce i svým jménem. A ona odpověděla: *Vždyť my jsme přece Ein-Stein (jeden-kámen)*. Role Milevy zůstala neviditelná, ale jistá. Nejen role paní domácnosti, ale také role spolupracovnice, která Albertovi pomáhá s matematickými důkazy, sepisováním prací, dohledáváním literatury... A přichází *Annus Mirabilis*, zázračný rok 1905. Rok, kdy Einstein v časopise *Annalen der Physik* postupně publikuje čtyři nejdůležitější práce z oblasti teoretické fyziky. Za jednu z nich získal později, v roce 1921, Nobelovu cenu.

Význam a míra Milevina podílu na Einsteinových klíčových teoriích zůstanou nevyjasněny. Einstein v té době pracoval na plný úvazek v patentovém úřadě. Zajisté přispěla psychickou podporou, když po první, druhé ani třetí publikované práci nepřichází téměř žádná reakce z řad vědecké obce. Její podpora však byla i mnohem konkrétnější. Pomáhala s výpočty, propočty a důkazy, navštěvovala knihovny a dohledávala odkazy a doplnění prací, jeho práce přepisovala a kompletovala. Umožnila Einsteinovi jeho teorie rozvinout, dokázala jim plně porozumět a on je s ní nepochybně probíral, a mohl je tak lépe formulovat. Zda by vše dokázal i bez ní, se už zřejmě nedozvíme. Rozhodně si Albert její práce či přispění necenil tak, jako si ve stejné době Pierre Curie vážil práce své manželky. Ten odmítl nominaci na Nobelovu cenu, pokud ji nedostane i jeho žena Marie Curie-Sklodowská. To, že Mileva získala peníze z Nobelovy ceny, může být spíše důsledek rozvodové smlouvy a potřeba finančně zabezpečit ji i syny, než ocenění jejího přínosu a její práce. V děkovné stati za Nobelovu cenu ji Einstein nezmínil.

Těžká léta

Do roku 1909 žijí celkem šťastně v Bernu, pak Albert získává místo na univerzitě v Curychu. 28. července 1910 se jim narodil druhý syn Eduard zvaný Tete a v roce 1911 se rodina přestěhovala do Prahy (bydleli v Lesnické ulici na Smíchově), neboť Einstein získal místo na Karlově univerzitě. Mileva byla v Praze nešťastná: jejich manželství procházelo krizí, byla bez přátel a soužití s tchýní, která s nimi v Praze bydlela, bylo pro ni velmi obtížné. O rok později se rodina vrací do Curychu, ale vzájemné každodenní soužití se stává problematickým. Doma panuje napjatá atmosféra, až vzájemná nesnášenlivost. Albert utíká do Berlína, kde přijímá místo na univerzitě, a rodina ho následuje. Za necelý rok, na jaře 1914, se však Mileva se syny vrací zpět do Curychu a začíná jejich odloučení, které trvá až do rozvodu v roce 1919. Einstein si ještě téhož roku bere za manželku ovdovělou sestřenicí Elsu, se kterou již několik let v Berlíně žije.

Pro Milevu jsou to velmi obtížná léta. Byla navíc válka a ona se ocitla i s dětmi v nouzi. Aby zaplatila synům školy, přivydělávala si výukou hry na piano a matematiky. Finanční situace se stabilizovala až v roce 1921, když získala peníze za Nobelovu cenu. Ale přicházejí další starosti. Pečuje o nemocnou sestru a od roku 1930 především o nemocného mladšího syna Eduarda, u něhož propukla schizofrenie. Starší syn Hans Albert je daleko, usadil se s rodinou v Kalifornii, kde získal profesuru na univerzitě v Berkeley. Po jednom z Eduardových agresivních záchvatů ranila Milevu mrtvice, a 4. srpna 1948 v 72 letech umírá.

Říká se, že Einstein i po rozvodu s Milevou rád probíral svou práci. Posílal jí své vědecké práce a studie k připomínkám či pro informaci.

Její jméno, talent a osobnost jsou vyzdvihovány zejména v Srbsku, ale pamětní desku má také v Curychu, kde prožila většinu života. I přes vrozenou bojovnost a nesporné nadání v matematice a fyzice se nakonec věnovala péči o rodinu. Vzдалa se osobních vědeckých ambicí, ale pravděpodobně se značně podílela na objevech svého manžela. Zůstala v pozadí a raději přispěla k velkolepému společnému dílu. Dala v určité životní situaci přednost lásce před vědou? Spíše se zdá, že věřila, že se vědecká práce a rodina dají skloubit. V tom ovšem předběhla svou dobu.

Ing. Hana Moudrá

BEZPODMÍNEČNÁ LÁSKA

Láska provází celý náš život. Všichni někoho milujeme, někdy šťastně, někdy nešťastně, ale bez lásky by byl náš život velmi chudý a prázdný. Milovat někoho je pro nás tak přirozené, že se nám to zdá jako ta nejobyčejnější věc, kterou zvládáme velmi snadno. Stačí malý zážeh, a emoce se samy rozhoří jako mocný plamen, který je často obtížné zkrotit. Proč nám láska, tak silný a nádherný cit, přináší tolik bolesti? Je možné milovat a být pořád šťastný? Starodávni mudrci mluvili o jednom druhu lásky, který dokáže přinášet mnohem více štěstí, ale je potřeba se takovým způsobem naučit milovat. Tímto druhem lásky je bezpodmínečná láska.

Bezpodmínečná láska je velmi vznešený a ušlechtilý stav duše, kdy člověk miluje druhé, aniž by za to něco požadoval. Miluje, aniž by svoji lásku něčím podmiňoval. Miluje druhého člověka i s jeho chybami, protože ví, že každý člověk v nitru skrývá něco dobrého, co jednou vyplyne na povrch. Miluje a nežádá nic na oplátku, ani odměnu, ani uznání, ani pochvalu. Je to láska, při níž člověk nabízí ostatním to nejlepší ze svých citů a myšlenek a je šťastný právě proto, že dokáže milovat. Tento druh lásky je základem harmonických a zdravých mezilidských vztahů, partnerských, rodičovských i přátelských. Jak ji můžeme ve svém životě posílit?

Sebepoznání a sebevýchova

Prvním principem bezpodmínečné lásky je vlastní sebepoznání a sebevýchova. Co to znamená v konkrétním životě? Že je třeba poznat sebe sama, svoje slabé i silné stránky, a postupně se naučit slabé stránky kontrolovat, aby jejich projev nezničil to, co chceme vybudovat, aby naše obavy, závisti a žárlivosti

nenarušily vztahy s ostatními. Zároveň je třeba posilovat silné neboli dobré stránky naší osobnosti, například se každodenně trénovat v ušlechtilosti a nesobeckosti, v odvaze jednat správně a v čestném postoji za každé situace. Ze sebevýchovy se rodí další dvě důležité schopnosti: být příkladem a jednat podle toho, co víme a co říkáme. Tato schopnost představuje soulad mezi našimi myšlenkami, city, slovy a činy. A pokud jej dosáhneme, lidé kolem nás poznají, že naše slova nejsou prázdná a že naše činy vycházejí z hlubokého přesvědčení.

Při práci na sobě samém hraje velkou roli emoce, které prožíváme a které se nám ne vždy líbí. Někdy chceme lidem kolem nás projevit lásku, chceme jim dát to nejlepší, ale místo toho cítíme například hněv či strach. Staří mudrci v takových chvílích doporučovali, abychom si uvědomili, že to, co právě cítíme, cítit nechceme a nechceme ani podle takových emocí jednat. Není vždy snadné je zahnat, ani není dobré je hned potlačit, ale v okamžiku, kdy si je uvědomíme, musíme být schopni neřídit podle nich své jednání. A to je první krok k tomu, abychom se s nimi naučili pracovat. Postupně budou ztrácet svoji sílu, a naopak bude růst to, co rozvíjet chceme: bezpodmínečná láska.

Empatie a porozumění

Dalším krokem k lásce bez podmínek je schopnost empatie a porozumění. Vychází přirozeně z toho, jak stále více poznáváme sebe sama, protože díky tomu chápeme, že i ostatní prožívají podobné věci, trápí se kvůli podobným stavům své duše, mají své strachy a zlosti, ale také nadšení a radost. Empatie znamená soucítit s ostatními

a porozumění je schopnost chápat, co prožívají. Bez empatie a porozumění totiž často dochází k tomu, že lidi kolem sebe považujeme za nepřátele. Příčiny všech problémů hledáme u nich, a psychologicky pak reagujeme tak, že je buď chceme zničit, nebo před nimi utéct. A to je chvíle, kdy je třeba se zhluboka nadechnout a říci si: chápu to, co se stalo, rozumím tomu a chci projevit lásku. Existuje jedno velké moudro, které zní: *Lidé potřebují lásku hlavně ve chvíli, kdy si ji nezaslouží.*

Empatie a porozumění však neznamena tolerovat to, co je špatné, ani souhlasit se vším, co druhý člověk dělá. Ani to neznamena vyřešit

abychom mu řekli svůj názor nebo nějakou radu. Nebo ovládnout svoji nepozornost, kdy toho druhého vlastně nevnímáme a přemýšlíme o něčem úplně jiném. Při naslouchání umožňujeme ostatním otevřít se, svěřit se, sdílet své starosti, které se tak stávají snesitelnější, a radosti, které tím ještě narostou.

Láskyplný přístup

Skutečná bezpodmínečná láska nás vede k tomu, že láskyplně přistupujeme ke každé živé bytosti, s níž se na naší cestě životem potkáme. V každém člověku dokážeme vidět to, co v sobě skrývá dobrého, to nejlepší z jeho

za něj jeho problémy nebo je naopak zpochybňovat a zlehčovat. Především je to vytvoření hlubokého spojení s druhým člověkem, při němž jeho problémy a starosti pochopíme, a můžeme mu tak pomoci najít řešení.

Umění naslouchat

Toto velké umění je důležitým krokem k pochopení ostatních. Všichni lidé mezi sebou navzájem komunikují, stále si něco sdělují, věci dobré i špatné, nudné i zábavné. Mluvíme vlastně téměř nepřetržitě. A také ostatní posloucháme. Ale ne vždy to, že je slyšíme, znamená, že jim skutečně nasloucháme, že vnímáme všechno, co nám druhý člověk chce sdělit, že jsme pozorní ke všem jeho projevům. K umění naslouchat patří umění mlčet. Ovládnout svoji tendenci skočit druhému do řeči,

vlastností a schopností, a zároveň máme pochopení pro různé horší stránky, které má každý. Láska má velkou schopnost v ostatních probouzet to nejlepší. Je jako světlo Slunce, jež pronikne do nitra druhého člověka a probudí k životu semínka mnoha krásných vlastností a dobrých sklonů. Tato semínka pak pod touto životodárnou záplavou začnou klíčit a růst v samostatné stromy, které pak přinesou vlastní plody.

Láska probouzí lásku. A z lásky jsou lidé ochotni udělat úžasné věci, zvláště když se jedná o tu bezpodmínečnou, která je vznešená a ušlechtilá. Pokusme se tento nádherný cit v sobě rozvíjet a nabídnout ho světu. Budeme sami šťastnější a určitě přispějeme svému okolí něčím, co je skutečně dobré a krásné.

Jana Aksamítová

KURZ SROVNÁVACÍ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Tento kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu.

PROČ JE KURZ UŽITEČNÝ?

- Abychom lépe poznali sebe sama: etické otázky jednotlivce;
- Abychom do svého života vložili hloubku a nadčasovost;
- Abychom pochopili okolnosti, v nichž žijeme: hledání spravedlnosti ve společnosti, soužití mezi lidmi;
- Abychom byli hlavními tvůrci lepší budoucnosti: význam dějin pro pochopení současnosti a toho jak dnes žít a aktivně vytvářet budoucnost.

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející důležité schopnosti člověka inspirovaná probíranými tématy.

TÉMATATA KURZU

ČLOVĚK SÁM SE SEBOU – ZÁHADA ŽIVOTA

ČLOVĚK A JEHO PŘIROZENOST

TISÍCILETÁ INDIE

MOUDROST TIBETU

BUDDHISMUS

ČÍNA

EGYPT

ARISTOTELES

NEOPLATONIKOVÉ

ČLOVĚK A SPOLEČNOST – ČLOVĚK A SOUŽITÍ

PLATONSKÁ TRADICE

ŘÍM A OBČANÉ SVĚTA

FORMY USPOŘÁDÁNÍ SPOLEČNOSTI

ČLOVĚK V PRŮBĚHU DĚJIN – MÝTUS A DĚJINY

STARODÁVNÉ VĚDY

www.akropolis.cz

KURZ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Kurz 13 x 2 hodiny

Kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu. Ty utvářejí opravdový pramen inspirace pro člověka, který si klade velké otázky a čelí osobním a společenským výzvám života. Je rozdělen do tří základních modulů: první se věnuje poznání o člověku samotném (Kdo jsem?), druhý jeho vztahu k ostatním lidem a schopnosti vzájemného soužití a poslední modul zkoumá stopy jednotlivce i lidstva napříč dějinami (Odkud přicházíme a kam směřujeme?).

SVĚT ANDĚLŮ

Přednáška

Božstva s charakteristikami andělů znaly nejrůznější kultury a lidé s nimi ve své víře i ve svých životech počítali. Podle nejrůznějších tradic mají charakter poslů, kteří umožňují spojení mezi světem velkých bohů a lidí a naopak. Jsou nezbytní pro život v univerzu.

Někteří mají i přímý vliv na naše vlastní životy, a to na úrovni těla, duše i ducha. Na této přednášce se seznámíme s anděly v dějinách a představíme si i možnost, jak s nimi navázat kontakt. Jsou skutečností nebo jsou plodem naší představivosti?

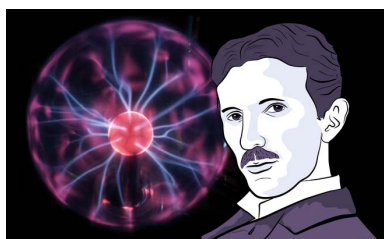

LIDSKÁ PRÁVA

Přednáška a promítání filmu HUMAN

„Všichni lidé rodí se svobodní a sobě rovní co do důstojnosti a práv...“ Těmito slovy začíná Všeobecná deklarace lidských práv, kterou OSN vyhlásila před 70 lety s cílem zamezit porušování

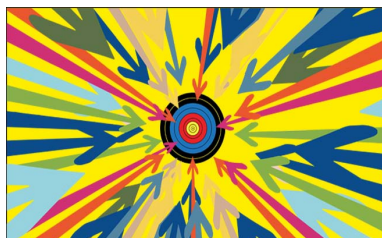
základních lidských svobod a zlepšit soužití mezi lidmi a národy. Proč jsou však lidská práva stále porušována? A můžeme my sami na tom něco změnit?

NIKOLA TESLA

Přednáška

Jeden z největších vynálezců, který zanechal lidstvu stovky objevů (např. asynchronní motor, bezdrátovou komunikaci). Byl výjimečný už pro zvláštní způsob své tvorby. Místo složitých nákrešů dával přednost umění imaginace vycházející z hlubin lidské duše.

UMĚNÍ SOUSTŘEDĚNÍ

Seminář s praktickými cvičeními

Přeskakujeme neustále z jedné věci na druhou? Uskutečňujeme své nápady jen napůl? Myslíme si, že multitasking hravě zvládáme? Jak dlouho nám trvá, než se po vyrušení opět soustředíme? Hledáme vždy skutečný smysl práce, kterou právě děláme? Prakticky

si ověříme, jak nám schopnost soustředění se umožňuje dobře využít čas a být účinnější.